

PESMI.
JOŽE POGAČNIK.

S polja.

Res-li jokaš danes, o Gospod?

»Polja sem jim ranjen blagoslovil,
dvakrat v letu njivam rast obnovil,
blagoslov obakrat so pobrali,
so na gorki dom ga odpeljali —
mene so pustili nagega,
mene so pustili samega
tu sred poljá.«

Čez dva dni spet hodim isto pot:

»Glej, na desno ramo ti bom sel,
da boš trudno glavo odpočil;
v tvoja bela ledja se bom ujel,
pred ljudmi bom nagec tvoj zakril:

za tvoj hrbet se bom naletel,
ranjenemu rad bi postelj bil
tu sred poljá.«

Mehak sneg je, bel ko bel prtič.
Ah, glej: Bog na njem leži — mrlič.

Krištof.

Pa da sem brat
ajdovske deklice same,
ne bi se znal prestopiti
čez te globoke drage.

Pa da sem tudi
grčavi Krištof sam,
še ne bi mogel prenesti
sebe na drugo stran.

Vendarle moram
čez to valovje voda,
nesti se hočem
prek — lastnega srca.

Vasovanje časov.

Odpiram okno. Zdaj in zdaj. In od dela rdim.
V svoji duši sveži zrak sejem,
svojo kri z njim mladim.

Mimo okna časi nihajo,
v njih postave težke dihajo:
z vonji ljudi svojo dušo pojim.

Morda sem podoben trti v južnem solncu,
morda sem podoben rožam ob potoku.
— Ali vem: Sam tudi čudno bohotim...

Bridki park.

Strassbourg. Orangerie.

Veter v vrhovih kostanjev in vrb srši,
v jagnedih vitkih boli, boli —
Liste obrača na žalostno spodnjo stran,
bridko nestrpen skoz park hiti.

Grmi v vdani ljubezni po parku cveto,
rože odprte so tople in čiste tako;
ali — veter ne vidi jih.

Lilije v gredah se mehkih pokojno belijo,
zlate oranže ob belih stezah rumenijo;
ali — veter gre mimo njih.

O le čemu vse te rože ljubeče poganjajo?
O le čemu se vrtnarji nad gredami

sklanjajo:

Veter v vrhovih boli, boli ...

V kostanj mlad sem sred parka naslonil
levico —

z deblom ihtečim je vred strepetala;
senca košata čez belo rokó mi je pala:
Veter v zardelih očeh me boli.

Gledam čez jezero v parku: Labod
mirno po skodranih valovih drsi,
mirno tovari vrat svoj zravnani.
(Čudežna ladjica radosti!)

Ali na sredi vodâ
čolni povezani, vetru prodani,
vase zapléteni, v slepo pognani,
čolni brez vesel in brez moža ...
(O src povezanih žalosti!)

Jih veter je videl, da zdaj boli?
Jih srce je videlo in boli?

**GOSPA Z RDEČIM
NAGERLENOM.**

MATIJA MALEŠIČ.

Jezus! Enainštirideset! Skoraj enainštirideset!« Ženska s širokim, rdečim, zoprnim obrazom in belo, na tilniku zavezano ruto je preplašeno kriknila, ko je potegnila toplomer izpod moje rame.

Strašna rana na nogi me je mučila do obupanosti. Čutil sem, kot da me žgo, žgo z živo žerjavico; v mukah se mi je zdelo, da čujem cvrenje — o, lastnega — mesa; zdelo se mi je, da voham vonj po oglju, ko se zdrobljene — moje kosti v silni vročini spreminjajo v oglje. Kričal sem, vpil sem in